

Sag C-60/03

Wolff & Müller GmbH & Co. KG

mod

José Filipe Pereira Félix

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Bundesarbeitsgericht)

»Artikel 49 EF — hindringer for den frie udveksling af tjenesteydelser — byggevirksomheder — underentreprise — pligt for en virksomhed til som kautionist at hæfte for betaling af mindsteløn til arbejdstagere ansat af en underentreprenør«

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 12. oktober 2004 I - 9555

Sammendrag af dom

Fri udveksling af tjenesteydelser — udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser — direktiv 96/71 — nationale bestemmelser; hvorefter en virksomhed, der modtager tjenesteydelser fra en anden virksomhed med hjemsted i en anden medlemsstat,

hæfter som kautionist for sidstnævnte virksomheds forpligtelser til at betale mindstelønnen til sine arbejdstagere — hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser — begrundet i tvingende almene hensyn — beskyttelse af arbejdstagere

(Art. 49 EF; Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71, art. 5)

Artikel 5 i direktiv 96/71 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, hvorefter medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse af dette direktiv, og især sørger for, at arbejdstagerne og/eller deres repræsentanter råder over egnede procedurer med henblik på gennemførelse af forpligtelserne i samme direktiv, fortolket i lyset af artikel 49 EF, er i princippet ikke til hinder for nationale bestemmelser, hvorefter en byggevirksomhed, der overdrager det til en virksomhed med hjemsted i en anden medlemsstat at udføre byggebyggerier, hæfter for sidstnævnte virksomheds forpligtelser til at betale mindstelønnen til arbejdstagere ansat af denne virksomhed eller til at betale bidrag til organer, som overenskomstparterne i fællesskab har oprettet, som en kautionist, såfremt mindstelønnen omfatter det beløb, som efter fradrag af skatter samt bidrag til socialforsikring, arbejdsformidling eller tilsvarende udgifter til social sikring skal udbetales til arbejdstageren (nettolønnen), når beskyttelsen af arbejdstagernes lønkrav ikke er de pågældende nationale bestemmelser primære eller blot sekundære mål.

I det omfang retten til mindsteløn udgør et element i beskyttelsen af arbejdstagerne, som er et af de tvingende almene hensyn, der kan begrunde en eventuel hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, skal de procesuelle regler, der gør det muligt at håndhæve denne ret — såsom en kautionshæftelse — ligeledes anses for at være egnede til at sikre en sådan beskyttelse, for så vidt som denne bestemmelse er til fordel for udstationerede arbejdstagere, fordi bestemmelsen til den første debitor for mindsteløn, der er arbejdsgiver, tilføjer en supplerende debitor, der hæfter solidarisk med førstnævnte, og som generelt er mere solvent end denne.

(jf. præmis 28, 34, 35, 37, 40 og 45 samt domskonkl.)